

**WANNA BE  
WERELDVERBREITE**

**RAAR**



**EVA BEUNK**



# WANNABE WERELDVERBETERAAR

Eva Beunk

Dit werk is uitgegeven door **De Nieuwe Uitgeverij** via **Het Nieuwe Debuteren**;  
Hét platform voor literair talent.

Dit e-boek bevat crossmediale elementen; op sommige plekken wordt er verwezen naar de documentaire 'My dream, my Quest' (door: Eva Beunk). Als uw apparaat beschikt over een werkende internetverbinding, kunt u de documentaire direct op uw apparaat bekijken. Dit e-boek is geoptimaliseerd voor de iPad, maar ook goed leesbaar op andere tablets.

De Nieuwe Uitgeverij



© Eva Beunk, 1999

© Nederlandse digitale uitgave: De Nieuwe Uitgeverij, 2015

ISBN: 978-94-91983-32-0

[www.DeNieuweUitgeverij.nl](http://www.DeNieuweUitgeverij.nl)



## Open brief

Lieve Eva,

“Pap, ik wil eigenlijk wel weer naar Armenië.”

“Goed plan meid, wat wil je daar dan gaan doen?”

Weet je het nog? Zo ging het ongeveer, een tijdje geleden, de start van ons mooie avontuur in Armenië.

Tekenend voor jou is dat je weinig moeite had om een doel te vinden voor een reis. Muziek en kinderen, een gouden combinatie. Ook interessant voor onze stichting; ‘Stichting alvan tsarik’.

Je dacht behoorlijk ‘out of the box’. Werken met waardeloos materiaal –afval- en daar muziek uit halen. Zou dat haalbaar zijn in Armenië? Ik dacht van niet. Je stelde het voor bij onze partners.

“Wat een goed idee!”, kwam er terug.

We besloten het te gaan doen. Twee weken naar Armenië. Kijken wat de mogelijkheden waren, want het moest wel onder schooltijd (anders zou er niet met kinderen gewerkt kunnen worden).

Gelukkig gaf het Liemers College alle medewerking, je ging er vol voor. Het Muziekproject Armenië was geboren. Inmiddels is onze reis al achter de rug. Bijzonder, heel bijzonder. Op reis met ‘je dochter met een missie’.

Ik heb heel wat petten op gehad: vader, bestuurslid van een stichting, cameraman, collega.

Je hebt me verrast door je kennis, je doorzettingsvermogen en je energie. Door je vermogen om met je net 16 jaar, volwassenen te enthousiasmeren en kinderen aan de gang te zetten. Je hebt me ook verrast met je kijk op zaken, op de Armeense samenleving.

Nu heb je ook een boek over jouw (ofja.. onze!) reis gemaakt. Niet omdat je zelf zo trots bent op wat je hebt gedaan, maar omdat het blijkt te kunnen. Er kan zo veel, als je het ziet, als je mensen erbij betreft, als je er heel veel energie in stopt. Je hebt heel veel gedaan en geleerd, voor, tijdens, en na deze reis: fondswerving, training opzetten en uitvoeren, lesgeven op school, genieten, muziek maken, videodocumentaire samenstellen, e-boek schrijven en ga zo maar door.

Je ziet het zelf, zoals je het zelf zei, als een eerste stap op weg naar het worden van een wereldverbeteraar. Ik zie een meisje dat heel intensief leeft en, met al haar eigenheid, mensen, jong en oud, kan inspireren.

Ik ben erg benieuwd waar je weg verder heen leidt. Loop graag af en toe een stuk met je mee.

**Servaas**

*vader, collega, reisgezel*

# Dagboek van een supergave reis naar Armenië

## 4 april

### De vliegreis

Op het vliegveld eten we eerst nog wat met mama, Marte (mijn zus) en Mark (de vriend van mijn zus) en daarna gaan we de paspoortcontrole door. Bij de controle van de handbagage worden we meegenomen voor een explosieventest. Mijn laptop en trompet worden gecheckt op ontplofende stoffen. Ik heb er gelukkig niet te knallend op gespeeld, want we kunnen verder zonder problemen doorlopen.

## 5 april

We hebben in Wenen maar een korte overstaptijd, maar dat is geen enkel probleem, want het vliegtuig is 20 minuten te vroeg in Wenen, dus we hebben genoeg tijd. De vlucht van Wenen naar Jerevan gaat ook prima, alleen slapen gaat niet. Na de vliegtuigmaaltijd, die best lekker is, vooral het warme broodje wat we erbij krijgen, word ik misselijk en heb ik enorme behoefte aan frisse lucht. Op zich is dat best lastig in een vliegtuig. Ik heb het nog een half uur volgehouden en ik ben enorm blij als we landen, deels omdat ik nu uit het vliegtuig kan, deels omdat we er zijn. Op het vliegveld verloopt alles heel soepel. Het valt me wel op dat op de weg van het vliegtuig naar de paspoort controle een stuk of 5 dames staan om de weg te wijzen, terwijl er eigenlijk maar één weg mogelijk is. We zijn in no time door alle controles en onze koffers zijn ook nog eens als eerste op de band. Op het vliegveld moet ik nog even naar de wc, maar op de terugweg neem ik per ongeluk de verkeerde deur. Ik kom in een schoonmaakhok terecht, waar twee vrouwen liggen te slapen. Ik schrik me kapot. Gek, dat vrouwen op hun werk slapen, maar ja het is nacht, misschien hebben ze gewoon geen zin om naar huis te gaan.

Hovik haalt ons op van het vliegveld en dan rijden we door de Armeense nacht (die niet zo heel donker is, vanwege de volle maan) van Jerevan naar Gyumri.

### EIERGEVECHTEN EN RIJST MET KRENTEN

4/6/2015

0 COMMENTS

We zijn nu alweer 3 dagen in Armenië, gisteren en eergisteren was het ook in Armenië Pasen. De tradities zijn hier wel wat anders. Chocolate paaseitjes hebben ze hier niet :( (gelukkig hadden papa en ik wat meegenomen), maar ze hebben wel een heleboel echte paaseieren, met de hand beschilderd.

's Ochtends bij het ontbijt (na 3 uurtjes slaap) had ik mijn eerste eiergevecht met Narek (de zoon des huizes). Ik had de eerste keer dat ik eiergevecht hoorde wilde visioenen van een eiergevecht zoals een sneeuwballengevecht, iedereen onder de eierschalen en het eierstruif. Jammer genoeg (of gelukkig ik ben er nog niet helemaal uit) was het in werkelijkheid een stuk minder spannend. Het idee is dat je om de beurt bij elkaar op het ei slaat, en degene van wie het ei heel blijft wint. Eigenlijk doen we dat in Nederland ook wel eens. Mijn tweede eiergevecht was met een super grappig vrolijk jongetje, en dat vond zijn familie wel zo bijzonder dat ze het filmde. Ik won allebei de gevechten, wat van mij op zich niet zo had hoeven want de winnaar krijgt het ei van de verliezer en aan een hardgekookt ei heb ik eerlijk gezegd meer dan genoeg...

Een andere Armeense paastraditie is rijst met krenten. Elke Familie maakt met Pasen een grote pan met rijst met krenten klaar, daaruit eten ze dan de hele dag door. We begonnen 's ochtends bij het ontbijt met een bord vol. Later nadat we naar de kerk waren geweest, werden we uitgenodigd door een familie om daar op de koffie te komen, de koffie was eigenlijk een lunch en weer werd ons bord vol geschept met rijst met krenten (en vis en kaas en brood en taart). Na een korte wandeling gingen we op bezoek bij een andere fhamilie die we nog kenden van twee jaar geleden ook daar stond de rijst met krenten voor ons klaar. 's Avonds bij het avondeten: rijst met krenten, de volgende ochtend bij het ontbijt: rijst met krenten, en gisteravond bij het avondeten voor de laatste keer (denk ik): rijst met krenten. Op zich vind ik het niet zo'n heel groot probleem dat Pasen nu voorbij is. De gezelligheid en gastvrijheid van de mensen hier wordt er niet minder op, de rijst met krenten wel..

In Gyumri gingen we eerst een uur of drie slapen. We slapen bij Hovik en zijn gezin. Hovik is een vriend van stichting Alvan Tsarik, dat is de stichting die mijn oom heeft opgericht en waar mijn vader ook bij zit. Het project is in samenwerking, of beter gezegd voor deze stichting.

Nu zijn we in Azatan voor een mis in de kerk (vanwege Pasen). De kerk is prachtig versierd met bontgekleurde fresco's en de kerk is bijna helemaal vol. Het zingen is ontroerend, vooral omdat veel mensen erbij knielen. Ik vind het mooi om te zien hoeveel eerbied, geloof en vertrouwen mensen in God kunnen hebben. Ik vind het al bijna jammer dat ik niet gelovig ben.

We zien hier ook Lilit weer, Lilit regelt eigenlijk bijna alles voor de stichting, toen we twee jaar geleden in Armenië waren, logeerden we bij Lilit. Ze heeft ook in Nederland bij ons gelogeerd. Ik had haar best wel gemist en ben dus heel blij haar weer te zien. De rest van de week zal zij ons overal mee naartoe nemen en voor ons vertalen.

De dienst is afgelopen, en we worden omcirkeld door mensen die ons allemaal dingen vragen in het Armeens. Wij antwoorden in het Nederlands dat we er geen drol van snappen, maar het is wel gezellig.

Lilit, papa en ik zijn uitgenodigd door de Engels leerlingen van Lilit om bij hun familie op de koffie te komen. "Koffie", want ze hebben de hele tafel voor ons volgeladen met eten. Het is heel gezellig, alleen een beetje dat jammer een van Lilit's leerlingen zijn gebrekkige Engels gebruikt om mij te versieren. Een paar voorbeelden:

*Weather is nice and Sunny, just like Eva*

*Eva I really happy you are here, will you stay here*

*You must stay here, I will sit next to Eva*

*(zijn beste vriend) I also want to sit next to Eva*

*Hij: Eva who you choose?*

*Ik: I will sit in the middle*

Het is zwaar ongemakkelijk. In het begin was het wel grappig en goed voor mijn ego, maar het is toch wel iets te overdreven. Het wordt helemaal erg als hij vraagt of ik wel weet hoe hij heet en ik dat niet weet, hij heeft zich wel voorgesteld, net als alle anderen, waarvan ik de naam ook alweer ben vergeten. Ik vergeet altijd op de naam te letten als mensen zichzelf voorstellen, terwijl de enige reden dat mensen zich voorstellen is, dat je elkaars naam daarna weet.. Nu weet ik dat hij Edo heet, zijn vriend Seroj en zijn zusje Nelly. De rest zou ik nog steeds niet weten.

Na de lunch bij deze ontzettend gastvrije mensen, gaan we met de minibus naar Gyumri. Daar lopen we eerst een stuk. Op het marktplein is een harmonie aan het spelen. Ze zijn best wel goed en ze spelen alles uit het hoofd. De hele eerste rij bestaat uit trompetten en er zijn wel twee klarinetten en één fluit. Het is dus meer een fanfare dan een harmonie, maar het is wel vet om te zien. Er gaan ook nog kinderen dansen. Leuk om te zien hoe een stel kleine jochies met zeer serieuze gezichten een Armeense volksdans danst.

Nu zijn we bij Arpine. Het is geweldig om haar en haar familie weer te zien Twee jaar geleden zijn we veel bij deze familie geweest en is Arpine heel veel met ons mee geweest overal naartoe. We hebben wel een beetje contact proberen te houden via facebook, ze kan heel goed Engels, maar op het laatst werd

het contact wel steeds minder. Arpine is denk ik 17 of 18 ofzo, dus wel ongeveer mijn leeftijd. We krijgen voor de 3e keer rijst met krenten en voor de 2e keer taart. We voelen ons meteen thuis hier en papa is in slaap gevallen. Arpine en ik gaan een paar stukken taart naar de burens brengen en daar krijg ik voor de 3e keer taart. Het is wel heel gezellig. En ze vragen me, met Arpine als tolk, de oren van het hoofd.

We zijn weer bij Hovik en ik heb net een spelletje gedaan met zijn dochters en zoon. Ik geloof dat



zijn dochters Seda en Melsida heten en dat zijn zoon Narek heet, maar ik ben echt heel slecht in Armeense namen onthouden. We speelden Armeens monopolie. Ik was natuurlijk al snel blut. Ik geloof dat ik verloren heb. Het avondeten is: *tromgeroffel*\* rijst met krenten en brood en kaas en kruiden.

Het is een leuke ontdekking dat ze hier gewoon wifi hebben. Dat is wel een hele ontwikkeling, want twee jaar geleden heb ik niemand gezien met een smartphone. We hebben nog even het thuisfront laten weten dat we nog leven en zijn naar bed gegaan.

